

Ник. Вас. Ракитин

ЖЕНАТА И МОРЕТО.

Последен отблеск за залезващото слънце.
Морето бавно се вълнува. На края на вълно-
лома една пейка, до която стои Мария сама,
облечена в летно светло облекло. Прелитат
чайки.

МАРИЯ

Слънце мое, младост моя, ти отиваш
Некжде далече, дето вечний сжн
На забравата разтваря златни двери.
Аз усещам неговата кротка ласка
През играта шумна на вълните пенни.
Аз сжм като бело облаче, което
Се топи от скржб в небеснята пустиня.
Мойта младост беше непрестанна жажда,
Вечно дирене, купнеж в мжлчане плахо.
Кат на длан сега аз виждам ясно пжтя,
Моя пжт чертан сжс кжрваи сжлзи.
Цел живот безропотна робиня бех.
Пржстена венчален беше ми верига,
Сжс която бех заключенъ вжв кжщи.
Моето сжрце самотен остров бе,
Дето цжфнеше и гаснеше незнайно
Огнения цвет на безответна обич.
Аз беа само пжт за погледа на война,
Сладостна за труженика отпочивка.
Мен вжзлеваха като сжпруга верна,
Любеа от умилене каго майка.

Морския прилив сжс шум се вдига и бие
вълнолома. Мария с вжлнение го следи.

О, море, стихия волна, необятна,
В прилива на твоите талази буйни
Поривите на сжрцето си усещам —
Пориви за воля, за простор и слънце,
През верига векове вжв мен — жената,
С болка чувствувам унижен човека.
Страдах аз под строгостта на чужда воля
И плодих живота, в утрото на който
Всева го люлейше скржбната ми песен.
О, море, ти дух бунтовен, ти сжбуди